

Sygn. akt I C 2030/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Irena Żarnowska-Sporysz

Protokolant: Karolina Sięka

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2017 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.**

przeciwko **S. Z.**

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. uznaje za bezskuteczną w stosunku do strony powodowej Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. umowę darowizny z dnia 21 czerwca 2012 r. zawartą w Kancelarii Notarialnej przed notariuszem A. R.. A nr (...) pomiędzy P. Z. a S. Z. w imieniu którego działała jego matka I. Z. dotyczącą nieruchomości położonej w K. składającej się z działki nr (...) objętej księgą wieczystą nr KR 1P/ (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Krakowa- Podgórze w Krakowie- a to dla ochrony wiarygodności wynikającej z nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21 stycznia 2015 r.

sygn. IX GNc 1438/14 a wynoszącej 262 638, 53 zł (dwieście sześćdziesiąt dwa tysiące sześćset trzydzieści osiem złotych 53/100)

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 20 349 zł (dwadzieścia tysięcy trzysta czterdzieści dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania

III. przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Krakowie na rzecz adw. P. G. wynagrodzenie w wysokości 8.856 zł (w tym podatek VAT) za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 lutego 2017 r.

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. pozwem z dnia 12 listopada 2015 r. (k. 3-67) skierowanym przeciwko pozwanemu S. Z., wniosła o uznanie za bezskuteczną w stosunku do strony powodowej umowy darowizny nieruchomości położonej w K. – W., nr działki (...), obręb ewidencyjny 63, dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie prowadzi księgę wieczystą nr (...) zawartej w dniu 21 czerwca 2012 r. pomiędzy S. Z. a P. Z. przez notariuszem A. M., nr rep. (...) oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz strony powodowej kosztów postępowania według norm prawem przepisanych. W treści uzasadnienia podała, że P. Z. zawarł z Bankiem (...) S.A. we W. umowę o kredyt na działalność gospodarczą na kwotę 190 000 zł, zaś P. Z. zobowiązał się do jego spłaty. P. Z. nie wywiązał się z wziętych na siebie zobowiązań polegających na terminowej spłacie należności, w związku z czym umowa została wypowiedziana, a cała pozostała

do spłaty należność wraz z odsetkami stała się wymagalna. Prowadzone postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do zaspokojenia wierzyciela pierwotnego. W dniu 21 czerwca 2012 r. P. Z. mając świadomość, że ciąży na nim zobowiązanie kredytowe względem wierzyciela pierwotnego, darował swojemu synowi S. Z. nieruchomości położoną w K. – W., nr działki (...), obręb ewidencyjny 63, dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie prowadzi księgę wieczystą nr (...). Mocą umowy przelewu wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r. strona powodowa nabyła od banku przedmiotową wierzytelność wynikającą z umowy kredytu. Następnie w dniu 28 listopada 2014 r. strona powodowa uzyskała nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zasądzający na rzecz strony powodowej kwotę 262 638,53 zł. Postępowanie egzekucyjne nie doprowadziło do wyegzekwowania choćby w części kwoty. Strona powodowa podała, że dłużnik P. Z. stał się niewypłacalny w wyższym stopniu lub nawet całkowicie niewypłacalny na skutek darowania pozwanemu w/w nieruchomości.

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 stycznia 2016 r. (k. 83-107), pozwany S. Z. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu od strony powodowej na rzecz pozwanego według norm prawem przepisanych. W treści uzasadnienia pozwany podał, że w dniu 21 czerwca 2012 r. jego ojciec P. Z. mocą umowy darowizny przeniósł na niego własność nieruchomości położonej w K. w dzielnicy W., która jest zabudowana budynkiem gospodarczym. Nadmieniał, że we wskazanej czynności nie uczestniczył, bowiem w chwili jej dokonania miał 16 lat. Dokonanie darowizny na jego rzecz było związane z faktem, że ojciec nie łożył na utrzymanie jego i jego matki. Jego rodzice umówili się, że aby spłacić należności alimentacyjne i zabezpieczyć jego koszty utrzymania, P. Z. „przepisze” należącą do niego działkę na S. Z.. Pozwany wskazał, że jego sytuacja jest gorsza niż w dniu dokonywania darowizny, bo jego matka I. Z. jest ciężko chora i nie może go utrzymywać. Podał, że nie jest spełniona przesłanka przekazania nieruchomości osobie trzeciej, bowiem on również był w czasie dokonywania darowizny wierzycielem swego ojca. Dalej zarzucił, że w dniu dokonywania darowizny nie była spełniona przesłanka niewypłacalności dłużnika, gdyż P. Z. w 2012 r. posiadał znaczny majątek, którego wartość przekraczała znacząco wartość działki którą mu darowano. Z jego wiedzy wynika, że brak spłacania przez ojca całości wierzytelności nie było spowodowane brakiem środków, z których wierzyciel mógłby się zaspokoić, a działaniami komornika, który nie dokonał zajęcia sporej części majątku ojca i nie dokonywał sprzedaży tych części jego majątku, co do których nastąpiło zajęcie komornicze. Zarzucił, że powództwo jest bezzasadne, gdy nie zostały spełnione przesłanki domagania się czynności P. Z. za bezskuteczną.

W piśmie z dnia 5 maja 2016 r. (k. 135-138) strona powodowa zaprzeczyła twierdzeniom i zarzutom pozwanego poza wyraźnie przyznanymi. Strona powodowa podniosła, że nie zasługuje na aprobatę zarzut polegający na rzekomym braku możliwości uznania pozwanego za osobę trzecią w rozumieniu art. 527 k.c. z uwagi na zaległości alimentacyjne względem pozwanego i jego matki. Ponadto pozwany nie wykazał, że przysługuje mu roszczenie wobec ojca z tytułu zaległych alimentów co do zasady ani co do wysokości. Nie zasługuje również na uznanie zarzut, że w 2012 r. dłużnik P. Z. posiadał znaczny majątek. Strona powodowa wystąpiła z pozwem o uznanie bezskuteczności czynności prawnej w dniu 12 listopada 2015 r., a w tym okresie dłużnik P. Z. nie posiadał majątku, z którego mogłaby się zaspokoić strona powodowa, a zatem została spełniona przesłanka niewypłacalności dłużnika.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 października 2010 r. została zawarta umowa o kredyt na działalność gospodarczą – biznes ekspres nr (...) pomiędzy Bankiem (...) S.A. we W. a P. Z. jako kredytobiorcą. Bank udzielił kredytobiorcy kredytu w wysokości 190 000 zł. Spłata kredytu miała nastąpić w ratach do dnia 25 września 2015 r.

Dowód: odpis umowy o kredyt z dnia 13 października 2010 r. (k. 18-25).

P. Z. nie wywiązał się z terminowej spłaty należności w związku z czym umowa została wypowiedziana, a cała pozostała do spłaty należność wraz z odsetkami stała się wymagalna. Postanowieniem z dnia 7 października 2011 r. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie Wydział I Cywilny, sygn.. akt I Co 5504/11/P, nadano klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu w dniu 19 września 2011 r. przez wierzyciela Bank (...) S.A. we W. przeciwko dłużnikowi P. Z. do kwoty nie wyższej niż 380 000 zł.

Postępowanie egzekucyjne na podstawie w/w tytułu wykonawczego prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie zostało umorzone na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c. postanowieniem z dnia 6 września 2013 r., sygn. akt Km 443/13. Należność nie została wyegzekwowana.

Dowód: odpis bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 19 września 2011 r. (k. 26); odpis postanowienia z dnia 7 października 2011 r. Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie Wydział I Cywilny, sygn. akt I Co 5504/11/P (k. 27); odpis postanowieniem z dnia 6 września 2013 r. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie, sygn. akt Km 443/13 (k. 28-29), odpis protokołu zajęcia ruchomości z dnia 14 lutego 2013 r. (k. 93); zeznania świadka P. Z. (k. 170-171).

W dniu 21 czerwca 2012 r. została zawarta umowa darowizny w formie aktu notarialnego, Rep. (...), pomiędzy P. Z. a I. Z. działającą w imieniu i na rzecz swojego małoletniego syna S. Z.. Na jej podstawie P. Z. darował swojemu synowi S. Z., w stanie wolnym od obciążeń, prawo własności nieruchomości położonej w K. – W., utworzonej z działki (...), obręb 63 o pow. 0,0382 ha, dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze IV Wydział Ksiąg Wieczystych w K. prowadzi księgę wieczystą kw nr (...), a I. Z. działająca w imieniu i na rzecz swojego małoletniego syna S. Z. jako jego przedstawiciel ustawowy, darowiznę na rzecz małoletniego S. Z. przyjęła.

Dłużnik P. Z. w momencie zawierania w/w umowy darowizny był świadom swego zadłużenia wobec banku kredytowego.

Dowód: odpis aktu notarialnego umowy darowizny z dnia 21 czerwca 2012 r., Rep. (...) (k. 118-121); zeznania świadka P. Z. (k. 170-171).

S. Z. jest właścicielem nieruchomości położonej w K. – W., nr działki (...), obręb ewidencyjny 63, dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Dowód: odpis zupełny księgi wieczystej nr (...) (k. 30-33);

W dniu 25 czerwca 2013 r. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy Bankiem (...) S.A. we W. a Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.. Na mocy tejże umowy strona powodowa nabyła wierzytelność wynikającą z tytułu umowy kredytu na działalność gospodarczą z dnia 13 października 2010 r. Dłużnik P. Z. pomimo powzięcia wiadomości o cesji wierzytelności, nie uiszczył należności w żadnej części na rzecz nowego wierzyciela, bo nie posiadał żadnych środków.

Dowód: odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 25 czerwca 2013 r. (k. 34-63); zeznania świadka P. Z. (k. 170-171).

Sąd Okręgowy w Krakowie, IX Wydział Gospodarczy nakazem zapłaty z dnia 21 stycznia 2015 r. nakazał pozwanemu P. Z., aby zapłacił stronie powodowej Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. kwotę 262 638,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 10 500 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W dniu 24 marca 2015 r. nadano w/w nakazowi jako prawomocnemu klauzulę wykonalności.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie R. B. pismem z dnia 22 grudnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt Km 357/15, zawiadomił wierzyciela Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W., że postępowanie egzekucyjne o świadczenie pieniężne na podstawie powyższego tytułu wykonawczego przeciwko dłużnikowi P. Z. jest całkowicie bezskuteczne.

Dowód: odpis nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział IX Gospodarczy z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt IX GNc 1438/14 (k. 64-65); odpis zawiadomienia wierzyciela o stanie egzekucji Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie R. B. z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt Km 357/15 (k. 166-167).

Nadto w innej sprawie z wniosku strony powodowej przeciwko P. Z. toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie w sprawie KM 4806/14, które zostało umorzone w dniu 22 grudnia 2014 r. wobec bezskutecznej egzekucji.

Dowód: odpis postanowienia z dnia 22 grudnia 2014 r. Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie, sygn. akt KM 4806/14.

M. I. Z. i P. Z. zawarli związek małżeński w 1995 r., zaś od 2007 r. pozostają w separacji faktycznej (bez orzeczenia sądowego w tym przedmiocie) i zamieszkują osobno. W dniu 14 czerwca 2007 r. na mocy umowy majątkowej małżeńskiej w formie aktu notarialnego, Rep. (...), I. i P. Z. wyłączyli wspólność majątkową małżeńską i ustanowili ustrój rozdzielności majątkowej małżeńskiej. I. Z. nie wniosła do sądu pozwu o przyznanie alimentów na rzecz ich syna P. Z.. I. Z. zamieszkuje u rodziców z synem S. Z., zaś P. Z. u swoich rodziców.

Dłużnik P. Z. od 1996 r. prowadzi działalność gospodarczą związaną z handlem i transportem, która jest zarejestrowana na terenie nieruchomości stanowiącej przedmiot darowizny. Na działce znajduje się garaż i samochody. Działalność gospodarcza nie była zawieszana.

Dowód: odpis aktu notarialnego z dnia 14 czerwca 2007 r., R. nr (...) (k. 116-117); zeznania świadka I. Z. (k. 142-143); zeznania świadka P. Z. (k. 170-171); zeznania pozwanego S. Z. (k. 171).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wymienione wyżej dokumenty prywatne i urzędowe, których autentyczność i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Nadto Sąd oparł się również na zeznaniach świadków I. Z., P. Z. oraz pozwanego P. Z. na okoliczność sytuacji majątkowej dłużnika w chwili zawarcia przedmiotowej umowy oraz jego ewentualnych zobowiązań w stosunku do pozwanego. Sąd dał im wiarę w części w jakiej były logiczne i zgodne z rozumowaniem opartym na zasadach doświadczenia życiowego.

Sąd nie dał wiary twierdzeniom I. Z., że nie wniosła pozwu o alimenty przeciwko P. Z., gdyż nie miała środków na jego złożenie, biorąc pod uwagę okoliczność, iż pozew w takiej sprawie nie podlega opłacie sądowej.

Dalej Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków i pozwanego, że dłużnik P. Z. zobowiązał się do łożenia na rzecz S. Z. ok. 800 zł miesięcznie, a czego nie czynił, zaś własność nieruchomości została przeniesiona na S. Z. tytułem zabezpieczenia alimentów – twierdzenia te nie znajdują poparcia w innych dowodach (brak stosownej wzmianki w treści umowy darowizny, brak innych pisemnych porozumień w tej sprawie, brak dowodów na okoliczność istnienia zaległości alimentacyjnych np. w postaci orzeczenia sądowego), a zatem powoływanie ich w okolicznościach niniejszej sprawy stanowi jedynie element taktyki obronnej przyjętej przez pozwanego na potrzeby toczącego się postępowania. Dodatkowo podnieść należy, że darowana nieruchomość nie została zbyta celem pozyskania środków na potrzeby pozwanego, lecz nadal służy dłużnikowi do prowadzenia działalności gospodarczej, co potwierdza, iż nie miała służyć zaspokojeniu świadczeń alimentacyjnych.

W ocenie Sądu zupełnie niewiarygodne są zeznania świadka P. Z., iż w chwili zawierania umowy darowizny jego majątek ruchomy był wart ok. 300 000 zł i że prowadził on negocjacje z bankiem co do spłaty zadłużenia, albowiem okoliczności te nie zostały poparte innymi dowodami. W świetle doświadczenia życiowego przyjąć należy, że gdyby dłużnik posiadał odpowiedni majątek na pokrycie swego zadłużenia, komornik wyegzekwowałby dłużną kwotę na rzecz wierzyciela.

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o zobowiązanie pozwanego do przedstawienia dokumentów dotyczących negocjacji świadka P. Z. z kredytowym bankiem w roku 2010 r. na temat spłaty kredytu i możliwości częściowego zwolnienia z długu dłużnika, jako spóźniony na podstawie art. 217 § 2 k.p.c. Dodatkowo Sąd zwrócił uwagę, że gdyby były prowadzone negocjacje z bankiem i byłoby pisemne porozumienie w tej materii, to w świetle reguł logicznego rozumowania bank nie wystawiałby bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 19 września 2011

r., a któremu potem nadano klauzulę wykonalności, a następnie wszczęto postępowanie egzekucyjne na podstawie tego tytułu wykonawczego. Tym samym wnioskowany dowód nie miał wpływu na rozstrzygnięcie sprawy (art. 227 k.p.c.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 527 § 1 k.c. gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Zgodnie zaś z art. 534. k.c. uznania czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli za bezskuteczną nie można żądać po upływie lat pięciu od daty tej czynności.

Strona powodowa dochowała terminu z art. 534 k.c., albowiem umowa darowizny została zawarta w dniu 21 czerwca 2012 r., natomiast pozew został złożony w dniu 12 listopada 2015 r.. Strona powodowa wykazała nadto, że jest wierzycielem P. Z.. Wierzytelność strony powodowej jest bowiem stwierdzona prawomocnym nakazem zapłaty Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział IX Gospodarczy z dnia 21 stycznia 2015 r., sygn. akt IX GNc 1438/14. Orzeczenie to, zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. wiąże sąd w niniejszej sprawie. Zresztą pozwany istnienia tych wierzytelności nie kwestionował.

Ustalony w sprawie stan faktyczny wskazuje, że umowa darowizny nieruchomości zawarta w dniu 21 czerwca 2012 r. pomiędzy P. Z. a I. Z. działającą w imieniu i na rzecz małoletniego syna S. Z. przed notariuszem A. M. (Rep. (...)), skutkowałą pokrzywdzeniem wierzyciela Bank (...) S.A. we W., a następnie nabywcę wierzytelności tj. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Funduszem Inwestycyjny Zamknięty we W.. Na wstępie wskazać należy, że choć w zawarciu umowy darowizny brał udział małoletni wówczas pozwany S. Z., to nie czyni to umowy nieważnej. W imieniu pozwanego działała jego matka I. Z. i zawarła prawnie wiążącą i skuteczną umowę w jego imieniu i na jego rzecz. Nie budzi wątpliwości, że pozwany jest legitymowany biernie jako „osoba trzecia” na gruncie omawianej regulacji prawnej.

Umowa darowizny została zawarta w dniu 21 czerwca 2012 r. tj. w okresie, w którym dłużnik pozostawał w zwłoce z zapłatą zaległych należności z tytułu pobranego kredytu bankowego, czego dłużnik miał świadomość. Istnienie rzekomego roszczenia alimentacyjnego pozwanego wobec dłużnika nie zostało wykazane. Na okoliczność zawarcia umowy darowizny z pokrzywdzeniem wierzycieli wskazują również zeznania dłużnika P. Z. i pozwanego S. Z., że na przedmiotowej nieruchomości dłużnik dalej prowadzi swoją działalność gospodarczą, co uzasadnia wniosek, że przekazanie nieruchomości nie miało służyć zaspokojeniu alimentów na rzecz pozwanego, tylko było formą uniknięcia egzekucji z powyższego składnika majątkowego.

Wskutek tej czynności dłużnik P. Z. stał się niewypłacalny, tudzież stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności (art. 527 § 2 k.c.). W rozumieniu art. 527 § 2 k.c. niewypłacalność oznacza taki obiektywny stan majątku dłużnika, w którym egzekucja nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej od dłużnika. Czy czynność prawna dłużnika krzywdzi wierzycieli, należy oceniać nie według chwili dokonania tej czynności, lecz według chwili jej zaskarżenia, tj. wystąpienia z żądaniem uznania bezskuteczności czynności (wyroki SN: z 22 marca 2001 r., V CKN 280/2000, LexPolonica nr 388728, z 23 lipca 2003 r., II CKN 299/2001, LexPolonica nr 362403, z 29 czerwca 2004 r., II CK 368/2003, niepubl., i z 16 marca 2006 r., III CSK 8/2006, LexPolonica nr 416158, OSNC 2006, nr 12, poz. 207).

Postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku Banku (...) S.A. we W. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie zostało umorzono postanowieniem z dnia 6 września 2013 r., sygn. akt Km 443/13. Dalej jak wynika z zawiadomienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Podgórze w Krakowie R. B. z dnia z dnia 22 grudnia 2015 r., egzekucja prowadzona na rzecz strony powodowej przeciwko dłużnikowi P. Z. jest całkowicie bezskuteczna (sygn. akt Km 357/15). Ponadto w innej sprawie z wniosku

strony powodowej przeciwko P. Z. toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie w sprawie KM 4806/14, które zostało umorzone w dniu 22 grudnia 2014 r. wobec bezskutecznej egzekucji. Powyższe wskazuje na zaistnienie stanu niewypłacalności po stronie dłużnika P. Z.. O tym, że dłużnik jest niewypłacalny świadczy również okoliczność, że dłużnik P. Z. do dnia dzisiejszego nie spłacił całości zadłużenia.

Całokształt ujawnionych okoliczności wskazuje, że dłużnik P. Z. dokonując czynności darowizny ewidentnie pozbawił się jedyne go majątku, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić. W konsekwencji nie miał Sąd wątpliwości, że zaskarżona umowa darowizny z dnia 21 czerwca 2012 r. skutkowała na dzień wyrokowania pokrzywdzeniem strony powodowej oraz że dłużnik P. Z. przy zawieraniu tej umowy działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, w szczególności strony powodowej. Dłużnik P. Z. znał bowiem swoją sytuację majątkową i wiedział o tym, że zalega ze spłatą kredytu bankowego, zaś w braku zapłaty winien się spodziewać podjęcia działań zmierzających do wyegzekwowania wierzytelności.

Bezzasadny jest zarzut pozwanego, że brak spłacenia przez ojca całości wierzytelności nie był spowodowany brakiem środków, z których wierzyciel mógłby się zaspokoić, a działaniami komornika, który nie dokonał zajęcia sporej części majątku ojca i nie dokonywał sprzedaży tych części jego majątku, co do których nastąpiło zajęcie komornicze. Wprawdzie komornik sądowy w sprawie o sygn. akt KM 443/13 dokonał zajęcia ruchomości w postaci aut S. (...) (rok produkcji 2001), (...) (rok produkcji 1998) oraz przyczepy, ale należy zauważyć, że auta są już dosyć stare, a nadto wartość wymienionych ruchomości jest nieznana (prawdopodobnie niska), natomiast przedmiotowe postępowanie egzekucyjne zakończyło się ostatecznie jego umorzeniem bez wyegzekwowania należności.

Zgodnie z art. 528 k.c. jeżeli skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. W przedmiotowej sprawie zaskarżaną czynnością jest umowa darowizny, która stanowi czynność nieodpłatną, co zwalnia stronę powodową z obowiązku udowodnienia świadomości osoby trzeciej o działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w pkt II sentencji wyroku. Na zasądzoną od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 20 349 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania złożyła się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 13 132 zł (art. 13 ust. 1 u.k.s.c.), koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7 200 zł (§ 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu; Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349) oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

W pkt III sentencji wyroku, Sąd przyznał od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w Krakowie na rzecz adw. P. G. wynagrodzenie w wysokości 8 856 zł (w tym podatek VAT) tytułem pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu na podstawie § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.).